

Princis

Tiesa gan, tas dziesu šķirtnis. Bija piemēris to.

PERSONAS

Ernests, jauns puisis

Marta

Taukšķis

Eda

Puķis kukurūzē un tur (dziesmā)

Mums šīs priekš acīs,

Nāš jama dāvība,

Ja pār mums plūst un lejas

Kā saule — brīvbū!

Kā gaidām mēs kārd

Tā, kas šo laimi nēs!

Ah, Rone, dāļiņis purī,

Nem mūsu gavīsi!

Ligi, ligi!

Ligi!

Prātkons

PIRMAIS SKATS

Ernests. Marta.

Marta strādā rokdarbu un dzied.

E r n e s t s (*ienāk, klausās, tuvojas Martai klusām un aizliek, kad tā beiguse, savas rokas viņai priekš acīm. Dziļā, pārvērstā balsī*). Kur tava nauda!

M a r t a (*iebrēcas un uzlec kājās*). Ernest — kā nu tā cilvēku var nobiedēt!

E r n e s t s. Nu, nu! No kura laika tu jau nu tik bailīga! (*Pieiet pie loga un apskata to.*)

M a r t a. Ko tu tur skaties?

E r n e s t s. Vai kāda rūts no tava kļiedziena nav pārsprāgusi. Veselas gan vēl visas.

M a r t a. Kā nu nekliegt! (*Viņa dziļo balsi pakaļtaisīdama.*) Kur tava nauda!... Es domāju, ka kāds huļigans man aiztur acis.

E r n e s t s. Tad tu gan labi pazīsti huļiganu tikumus. Tie acis liek mierā. Ja ķeras, tad ķeras pie rīkles. Bet kur tad te nu huļigani?... Septiņas verstis no lielceļa. Un uz zemēm šie tēviņi arī nemaz vēl nav manīti.

M a r t a. Un vai tad zociālisti arī līdz šim uz zemēm bija manīti? Redzējām tikai viņu lapiņas uz ceļiem un ceļu stabiem, bet nu tie paši arī klāt un notur pie tiesas mājas ma — me — kā viņu tur sauc, to tautas sapulci!

E r n e s t s. Mītiņu.

M a r t a. Nu ja. Notur tagad mītiņu. Kad visa draudze jau veselu nedēļu zināja, ka šodien būs mītiņš, par ko lai kāds huļigans nedabūja zināt! Un to tāds drankis tak arī viegli varēja iedomāt, ka uz šo pirmo mītiņu skries, kam tik kājas, un tā mājas paliks tukšas.

E r n e s t s. Un tās viegli varēs izlaupīt. Tiesa gan. Iedomā, ka

saimnieki atnāktu mājā un redzētu veco Taulāķi aizlaupītu — nozagtu, aizvestu, furt! Tie gan laikam būtu dikti noskumuši!

M a r t a. Nav jau tas vecais onkulīts vienīgā manta, ko mūsu mājai var nolaupīt.

E r n e s t s. Ir jau nu te tāds jauns skuķis, vārdā Marta, arī vēl. Bet vai tu domā, ka es to huliganiem dotu? Pigu! Vei še, zilās pupas! (*Pieiet pie gultas, izņem no maisa apakšas plinti un pacilā to.*)

M a r t a. Skaties! Viņam plinte, un tas neiet uz mītiņu!

E r n e s t s (*plinti atkal nobāzdams*). Tu tak dzirdi, paliku mājā, lai tev būtu sargs. Es tādu mītiņu jau no Rīgas pazīstu. No Grīziņkalna. Bet tu vēl nezini, kā tur iet. Par ko tad tu paliki mājā?

Marta cieš klusu un strādā.

E r n e s t s. Laikam jau tādēļ, ka es paliku.

M a r t a. Skaties nu, kas šim iekrīt prātā. Man govīs jāuzrauga.

E r n e s t s. Govīs... hm! (*Iet apkārt. Apstādamies.*) Vai zini, Marta, es ar tevi jau sen esmu gribējis izrunāties...

M a r t a. Izrunāties?

E r n e s t s. Jā. Par dažādām lietām... Bet nekad tā neiekrit... (*Atlaižas uz vēdera gultā, atstutē dūri uz galvgala un uzliek uz tā zodu.*) Neiekrit tā... (*Svilpo klusām.*)

M a r t a. Šodien jau nu iekrit.

E r n e s t s. Jā, tā kā jau nu iekrit gan. Lalali, lalala. (*Pieceļas sēdu dungodams.*) Tjā, šodien iekrit. (*Atgāžas gultā augšpēdu un uzliek kājas uz gultas kājgala.*) Pū, pu, pū. (*Klusums.*) Pū, pru, pu, pū!

Marta strādā un paskatās pa reizei uz gultu.

E r n e s t s. Vai zini ko, Marta?

M a r t a. Nu?

E r n e s t s (*piepeši*). Vī, kas tur augšā par lielu zirnekļu tīklu! Kā palags! (*Pieceļas ātri, aiziet kaktā un paņem slotu, un noslauka griestus virs gultas galvgala. Noliek atkal slotu.*) Vai zini, kad tu tā šuj, tad es nemaz nevaru runāt. Nešuj! (*Nem viņai šuvekli no rokām laukā.*)

M a r t a. Nu tad šuj tu.

E r n e s t s. Vai domā, ka nevaru! Ā, no manis iznāktu labs skroderis. (*Sēd un šuj.*)

M a r t a. Labs skroderis? Nu, bailīgs jau diezgan priekš tāda esi.

E r n e s t s. Es bailīgs? (*Nomet piepeši šuvekli, piesteidzas pie Martas un nobučo to.*)

M a r t a. Bet Ernest! Ak tu viens! (*Stumj viņu no sevis projām.*)

E r n e s t s. Es tak tevi par velti nevaru apsargāt!

M a r t a. Ej nu — dod man šuvekli atpakaļ.

E r n e s t s (*paceļ, sniedz viņai to un grib viņu atkal nobučot.*)
Še, še!

Taukšķis ienāk.

OTRAIS SKATS

Ernests. Marta. Taukšķis.

T a u k š ķ i s (*ceptu griezni rokā, iekāsējas gari*). Ēme — beme — ņem — jā. Pē! Es jau, ek... es labāk iešu atpakaļ. Es rijas krāsni griezni... Tur tagad laba cepšana un sildīšanās.

M a r t a. Vai mums nekā, Taukšķi?

T a u k š ķ i s. Ak, es tikai šito vienu pašu... es domāju, ka jums ne... ka negribas. Bet še ņem pusi, ņem visu, ņem i visu. Ese... m... citu... krāsni.

M a r t a. Ko nu, ko, gan jau es pati. (*Noliek šuvekli uz galda, iet uz durvīm.*) Tu tak ar kādu, Ernest?

E r n e s t s. Bet labu krietnu.

Marta prom.

TREŠAIS SKATS

Ernests. Taukšķis.

T a u k š ķ i s (*griezni laupīdams*). Jā... m... ar vienu gandrīz pietiek, kā sacīt. Gārds jau gan ir... ēme... bete (*smiedamies mīlīgi*) vēderu uzpūš. Uzpūš. Ņem nu tu ar kādu drusku. (*Sniedz viņam šķēli.*)

E r n e s t s. Ēd nu vien pats.

T a u k š ķ i s. Ņem vien. Nedomā, ka nagas... tās man, sacīt, tikai no tām melnām mizām...

E r n e s t s. Vai nu es tādēļ! (*Paņem šķēli un ēd.*)

T a u k š ķ i s (*ēzdams*). Miza gan tāda sadegusi. Kad samaltu... mem... mem... beņe... melnas sutņes. Iznāktu melnās sutņes... (*Smejas klusām.*) Jā, saki tak, kas tās melnās sutņes īsti... Es agrāk darbos, un tā... arvien baltās, kā sacīt, baltās sutņes. Bet nu melnās.

E r n e s t s. Tā jau ir melnā sotņa, par ko tagad runā.

T a u k š ķ i s. Ak sotņa. Nu jā, es jau tos vārdus tāpat pa vecam. Ak tad sotņa... melnā! Un vai smeķīga?

E r n e s t s (*smiedamies*). Ļoti.

T a u k š ķ i s. Lēta?

E r n e s t s. Dārga.

T a u k š ķ i s. Tā jau... ēme... nekā priekš... ē... priekš muļīgiem. Tad jau tas vairāk tāds kungu ēdiens?

E r n e s t s. Kā tad. Vismazāk kungi viņu taisa.

T a u k š ķ i s. No kā?

E r n e s t s. No huļīgiem.

T a u k š ķ i s. Ej nu! Bai! Nu tu mani māni. Tie žuļigani jau esot cilvēki.

E r n e s t s. Necilvēki, krusttēv.

T a u k š ķ i s. Nu jā... ēme... necilvēki gan. Bet vai t' i tādus... miltos... un katlā... un pienā... sutņes jau, ek, pienā...

E r n e s t s. Miļo krusttēv, melnā sotņa ir tie nekrietnie ļaužu bari, kuri ar dunciem un pistolēm grib nogalināt mūsu jauno brīvību.

T a u k š ķ i s. Ak tā, tā, tā, tā... Vot, vot, vot, nu zinu, nu zinu. Tad jau gandrīz tas pats, kas tie žuļigani.

E r n e s t s. Huļigani, krusttēv.

T a u k š ķ i s. Nu jā, uļigani. Bet par ko tā viņus saukt, kade... kā smeļies... Tie paši žuļiki vien ir.

E r n e s t s. Huļigans ir sliktāks par žuļiku, krusttēv. Briesmīgāks.

T a u k š ķ i s. Kā tad, kā tad, tas jau, lūk, uz tās brīvības... kā smeļies... ēme... kā kaķis uz peles. Tfu, tādus draņķus apšaut un pakārt, un tad āmen... Ņemsi vēl vienu šķēlīti? Vēderu gan uzpūš...

E r n e s t s. Nē, tagad vairs negribas.

CETURTAIS SKATS

Ernests. Taukšķis. Eda.

E r n e s t s. Tu jau mājā?

E d a. Jā. Mitiņš jau beigts. Palikās tikai biroju vēlējam. Es tur ilgāk negribēju kleknēt. (*Noņem lielo lakatu un loka to kopā.*)

T a u k š ķ i s (*ir aptiesājis savu griezni un atlaižas gultā*). Birojš? Kas tas tāds birojš ir, Ernest?

E r n e s t s. Birojš ir viena tāda būšana... birojš ir tie cilvēki, kas pagasta lietas izdara... pagasta tēvi... nu, tas pats, kas vecākais ar pagasta vietniekiem bij.

T a u k š ķ i s. Bij? Vai tade... m... vai tad vaira nav?

E d a. Nost, nost! Visa partija nost! Ak, Taukšķi, ka tu būtu dzirdējis, kā tur šodien gāja! Skāde gan, traki, ka tevis ar tur nebija! Vai, cik skaisti! Vai, cik jauki! Nost, nost! Visi kā ar slotu. Uradņiks nost, pilnvarnieks nost, mācītājs nost, skolotājs nost, centerfūgas nost, Dievs nost, bibeles nost. (*Taukšķis ātri augšā, piesteidzas pie skapīša, paķer no skapīša augšas biezu grāmatu un ieslēdz to skapītī.*) Un kungi nost! Es tev saku, es tikko neapraudājos.

T a u k š ķ i s. Koe? Ese...? Kungi ar...?

E d a. Kungi ar. Nost! Zeme pieder zemniekiem!

T a u k š ķ i s. Boi, boi, boi! Boboi, boboi! Tad jau pastardiena... pastardiena... Kā tad bez kungiem...? Kā tad viņus projām...?

E d a. Aizdzīt! Sadot ar bomi!

T a u k š ķ i s. Urā, urā! Vai tad kungiem... ēme... bomi, kā sacīt, ēme, pavisam drīkst rādīt!

E d a. Tiem tagad visu drīkst rādīt! Diezgan tie bezkaunīgi bijuši. Un laulāties arī vairs nevajaga. Un meitas var uzrunāt puišus. Un bērnus audzēs birojš — tad tik būs dzīve!

T a u k š ķ i s. Jā, bete... bete... kā tad, sacīt, bez laulāšanās... precēties?

E d a. Nu tāpat. Saiet kopā un dzīvo nost.

Ernests iziet.

T a u k š ķ i s. Bī!

E d a. Ernest! Kur tad šis aizskrien? Ernest! (*Iziet viņam pakal.*)

PIEKTAIS SKATS

Taukšķis.

T a u k š ķ i s. Bī! Boi die, boi die! Jauna pasaule, jauna pasaule! (*Iet apkārt dudinādams.*) Hm, hm, hm, hm... Tss! (*Nosēstas gultā.*) Tjā! (*Klusums. Iegulstas norēkdamies gultā.*) Oah... oh! (*Īss klusums.*) Tātad tos bērņus birojš... Laikam jau tade... tade tādu lielu māju... Un šās kā vistas... dēs... hm!... Un čičot jau ar vairs... laikam... nečičos... Kas nu dos čičot... Knupi... un Dievu un bībel... To bībel... to nu gan turēšu aiz atslēgas... tās nevienam... un Dievu... tas nu ar tāda lieta... tik ilgi pasauli valdījis... un nu... sacīt... uz vecuma dienām... ēme... atstumt. Nē!... Tā ne! Kur t' lai šis... Vai naudu iekrājis, vai... devis... devis vien jau ir... Nē — es tam pretī... lai dzīvo vien tāpat. Tikai lai gādā par labākiem mācītājiem. (*Klusums.*) Bet tie kungi (*piepeši sēdu*)... ko tie mums devuši? Krogus, sacīt, augstas rentes un rokas... e... ko... palaizīt. (*Nosplaujas.*) Tfū tu! Laizījās, kā smejies, kā aitas ap sālsgraudu... ap tām rokām. Kūkumu uzmetuši... Un šie tik atkal pa tiem kūkumiem... kā daždien kungi... kā daždien... A ta nu diezgan mīts un dancots gan? A ta nu, sacīt, reiz projam? Nu tad — kā nu atpakaļ vien vairs ne. (*Uzčubina vietu. Paceltā balsī.*) «Gals būs tai kundzībai.» (*Atkal vienkāršā balsī.*) Sen jau gala vajadzēja. Kas tad tas?... Bī... tā jau laikam Ernesta... Ekur gudrinieks savu plinti... (*Ir uzgājis un drusku pacilājis plinti. Noglabā to atkal.*)

Ernests ienāk.

SESTAIS SKATS

Taukšķis. Ernests. Tad Eda.

T a u k š ķ i s. Vadzi, Ernest?

E r n e s t s. Nu?

T a u k š ķ i s. Bet ko tad ar tiem kungiem, ja tie... ē... kā smejas... atpakaļ...?

E r n e s t s. Ja tie pierakstās pie mums — lai nāk atpakaļ. Ja ne — lai iet un paliek.

T a u k š ķ i s. Tā gan, tā gan. Tā riktīgi.

Eda ienāk.

E d a. Marta tevi sauc uz riju, Taukšķi. Viņai cepti griežņi.

T a u k š ķ i s. Es jau nu gan labprāt vairāk kā vienu ne... uzpūš vēderu... Bet jāaiziet ir. (*Iziet.*)

SEPTĪTAIS SKATS

Ernests. Eda.

E r n e s t s. Ko tu man vienādiņ pakaļ? No klēts stallī, no staļļa rijā, no rijas istabā?

E d a. Tādēļ, ka ar tevi pāra vārdus gribu parunāt. Tu jau dzirdēji, kādas brīvestības nu izlaistas. Tad jau nu es tūliņ gribēju izprovēt... nu jau vairs nav jākaunas.

E r n e s t s (*apsēzdamies*). Vai tad kauns arī norūķēts? Par to netiku dzirdējis.

E d a. Tas privātkauns jau nu vēl paliek spēkā, bet tā vispārīgi tas kauns norūķēts caure... caur tiem dabas likumiem. Lūk, tā pate precēšanās. Gribas tev precēties. [Gribas man precēties.] Bet man nav brīv bildināt. Par ko? Vai man sliktāka sirds par tavu? Nu tādas netaisnības vairs nebūs.

E r n e s t s. Paldies Dievam. Nu tad tik vaļā! Brūtgans jau zināms ir?

E d a. Ir.

E r n e s t s. Tad nekavējies, ka tev kāda cita neaizsteidzas priekšā.

E d a. Par to tad es arī steidzos uz māju ar tevi runāt.

E r n e s t s. Ar mani?

E d a. Nu ja — nu tu jau tas pats esi, kura es gribu.

E r n e s t s (*iesvelpjās*). Un tad tu mani tagad bildini?

E d a. Jā. Es tevi gribu precēt. Es jau tevi sen esmu uzcerējuse. Es tik tev tā riktīgi tā nevarēju rādīt.

E r n e s t s. Es gan uz tevi nekad neesmu cerējis.

E d a. Par to nekas.

E r n e s t s. Jā, bet es tāpēc arī nevaru apsoties tevi ņemt.

E d a. Nu, nu! Kas tad man kaiš? Es tak esmu dūšīga meita. Pūrs man pilns, naudas arī iekrāts. Neesi nu bailīgs. Varbūt tu bīsties. Aizej svētdien uz māti un aprunājies. Tā neliegs.

E r n e s t s. Ko nu vēl svētdienas gaidīt, kad tūliņ varam galā tikt. Brauc vienu māju tālāk!

E d a. Bet apdomā: nebūs ni par bērniem jāgādā, ni — dzīvosi kā bironi!

E r n e s t s. Es par saviem bērniem arī pats gribu gādāt! (*Iziet.*)

E d a. Ernest! Tagad jau uz visu mūžu ar vairs nevajaga... Aiziet pagans! Dumš puika, vairāk nekas. (*Noņem zīda lakatu no pleciem un loka to kopā.*)

Taukšķis ienāk.

ASTOTAIS SKATS

Eda. Taukšķis.

T a u k š ķ i s. Ni jau vēl izcepti, ni... mājās kā... Es gribēju drusku atsnausties... (*Noliekas gultā.*)

E d a (*kaktā svētdienas brunčus novilkdama un darba dienas uzvilkdama*). Ko nu tagad šitādā laikā piesnaudīsi, ko. Nu visiem jāstarājas. Vieniem tā, otriem tā... Tev ar tas jaunais laiks par špāsu nepaies garām.

T a u k š ķ i s. Ko tad šis man? Vai kungi būs jāgana, vai?

E d a. Ko nu — ar tiem citi tiks galā. Tev būs jāprecējas.

T a u k š ķ i s (*pēkšņi augšā*). Man? (*Nosplaujas.*) Pū, kā tu mani sabiedēji! Blēņas. (*Atlaižas atpakaļ gultā.*)

E d a. Ni jau blēņas, ni. Kad Dievu un kungus var norūķēt, tad tak tos vecos puisus arī varēs. Visi, kas pāri par četrdesmit, tie uz priekšu ar gvaltām tikšot izprecināti.

T a u k š ķ i s (*iekunkstēdamies*). Vai die!

E d a. Jā, stingri jau nu tas ir, bet taisni. Pēc dabas likuma.

T a u k š ķ i s (*asaras palagā slaucīdams*). Un es... kā sacīt... puisī gribēju nomirt.

E d a. Labāk nu nesmulējies, Taukšķi. Valdība ta tikpat vairs neatļaus. (*Nosēstas uz gultas malas.*) Vai zini, Taukšķi: tu esi tāds lāga cilvēks. Man būtu žēl, ja tu kaut kādai māītei kristu. Es tādēļ labāk pate tevi precēšu.

T a u k š ķ i s. Tu?! Mani!

E d a. Nu ja... Es jau tevi sen esmu uzcerējusi. Nedrīkstēju tev tik to tā riktīgi rādit. (*Arvien tuvāk pār viņu noliekdamās.*) Tu redzēsi, kas mums būs par mīļu dzīvošanu. Es tevi arvien tā uzpasēšu... uz to labāko... apvelēšu... aplāpīšu... un tos bērņus, tos uz biroju...

T a u k š ķ i s. Ujā, ujā, tuvāk ne... tu jau kā lietuvēns... Ed, Ed! Kur tad mācītājs. Es jau nu bez laulāšanas neprecēšos. (*Grib viņu stumt atpakaļ.*)

E d a. Salaulās pagaidām i šķesteris, ja nu bešā negribi. Ko nu tik daudz pretojies! Nu jau meitīšiem tā pate brīvestība... Čakstīte! (*Nobučo viņu.*)

T a u k š ķ i s (*ieblāujas nelabi un spārdās ar kājām*). Trakā! Vai tu...! (*Atgrūž viņu nost un izraun plinti no cisām, un mērķē.*) Vai zini, kā likšu ribās, ka noblikšķēsies vien!

E d a (*iekliedzas un slēpjās aiz pirmiņ novilktiem brunčiem*). Liec nost! Liec tak nost!

T a u k š ķ i s. Mini Dievvārdu, ka ne... ka neprecēsi... atlaidīsi mani... mini Dievvārdu, citādi...

E d a. Nudie atlaidīšu! Nudie, jānudie neprecēšu!

T a u k š ķ i s (*plinti nolaizdams*). Nu tad liec mani mierā un tām citām ar... pasaki... lai manis, kā smejas, nebildina.

E d a. Otram tūliņ vai dzīvību ņemt laukā! (*Iet durvīs.*) Nu paga tik! Uzdošu tevi par spiegu, un ta redzēsi, ka izboikotēs! (*Prom.*)

DEVĪTAIS SKATS

Taukšķis. Tad Ernests.

T a u k š ķ i s. Spiegotāja! Es tev gan!... (*Noglabā plinti.*) Boi, boi,

boi! Ar gvaltām precēties... Tāda jau nu... Tāda tā jaunā brīvestība nē... Tur būs kāda misīšana. Liela misīšana. (*Ernests ienāk.*) Vai zini, Ernest, tur pie tās brīvestības būs notikusi... ēme, notikusi misīšana.

E r n e s t s. Par ko?

T a u k š ķ i s. Lūk, ka jāprecējoties.

E r n e s t s. Nu, precēšanās jau viena jauka lieta.

T a u k š ķ i s. Bet ar gvaltām!

E r n e s t s. Kas tad tā?...

T a u k š ķ i s. Nu šī, ek... Eda!

E r n e s t s. Ak tā! Tā labprāt ar gvaltām apprecētos. Bet mūs jau nu ar gvaltām ne.

T a u k š ķ i s. Nez.

E r n e s t s. Tici droši, krusttēv.

T a u k š ķ i s. Nu ka tu nu saki... tu jau tai Rīgā vis dzirdēji... ta jau nu, kā smejas, jātic ir. Bet ja nu ēme... ja tomēr... membe... tad tu man par lieceniķu: sak, atraitnis. Divu sievu atraitnis. Jā?

E r n e s t s. Ar miļu prātu.

T a u k š ķ i s. Paldies, paldies. Nu, par to es tev ar kau' ko: eke... tu jau nu gan zini, ka tiem meitiešiem tagad tos puisiešus brīv... tad jau nu... lai tevis kaut kāda nenoķer... tu jau tāds prišs puika... tad palavies tu papriekšu. Tālu jau nav... tepat, ek... Marta... Laba meita... strādīga... es gan zinu... es tā noskatos... un tu jau are... m... m... ar viņu, kā smejas, paknaksties... pa reizei, tad... tade... ko tur gaidīt. Es iešu pasaukšu. (*Iet.*)

E r n e s t s. Lai nu vēl kādu britiņu — lai paliek vēl!

Marta ienāk.

T a u k š ķ i s. Ēme — — nu jā. (*Iziet.*)

DESMITĀIS SKATS

Ernests. Marta.

M a r t a (*paņem atkal savu darbu un nosēstas*). Tu pirmiņ ar mani gribēji izrunāties, Ernest.

E r n e s t s. Gribēju gan... Bet nu jau ir par vēlu.

M a r t a. Par vēlu?

E r n e s t s. Jā. Eda mītiņu sapratusi uz savu pašu vīzi un mani nupat uzrunāja. Un nu man pie viņas jāiet iegātņos.

M a r t a. Ej tu! Es domāju, ka tev kāda nopietna lieta...

E r n e s t s. Vai tur nav nopietna lieta? Vai tad tā tev neķersies pie sirds? Es domāju, es tev tā drusku patīku. Vai tā nav?

M a r t a. Ej tu!

E r n e s t s. Ja nu nepatīku, tad nekā. Bet, ja patīku, tad jau nu tu mani vēl varētu glābt.

M a r t a. Kā tad tevi lai glābju?

E r n e s t s. Nu bildini mani. Tad es varbūt no tās grezeles tikšu vaļā.

M a r t a (*nomezdama darbu un pieceldamās. Kaitināta*). Ak, ko tu mani tā piezobo! (*Grib aiziet.*)

E r n e s t s (*viņu atturēdams*). Kur nu, kur nu? Tā jau tagad tā jaunā mode. Vai tad tu pa vecam gribi saderināties? Vai tad es tevi lai bildinu?

M a r t a. Ak, laid mani!

E r n e s t s. Tu jau nu gan visu zini — nespīdzini nu manis vairāk, saki nu: jā!

M a r t a. Tā vārda nu gan neteikšu!

E r n e s t s. Ko tad tu darīsi?

Marta apkampj un nobučo viņu.

E r n e s t s. Ak, tā atbilde man vēl simtreiz mīļāka.

M a r t a. Tu mīļais, tu mīļais...

E r n e s t s. Nu roku rokā jaunajiem laikiem pretim!

Taukšķis ienāk. Nokrekšķas un grib atkal iziet.

VIENPADSMITĀIS SKATS

Ernests. Marta. Taukšķis.

E r n e s t s. Nāc vien iekšā, krusttēv. Mēs jau laimīgi galā.

T a u k š ķ i s. Ake... ak štā! Tad jau, sacīt, tie griežņi istā laikā izcepuši. Nemat nu katrs. Vēderu gan drusku... bet gārdi... Nu, tev viņš patīk, Marta?

M a r t a. Neizsakāmi, krusttēv.

T a u k š ķ i s. Tad saki Taukšķam, kā smejas, paldies. Tas tev viņu... ēme... ieskapēja. Vai ne, Ernest?

E r n e s t s. Tikai tu, tikai tu, krusttēv! (*Sniedz viņam smiedamies roku.*)

Priekšgars.

STARS KĀRTĪGĀS
VIENPĀDZĪMĪTĀS SKAITS

Ernesta Marta. Taukšķis.